

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.1)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

Μέρος XII

4^{ος} Κανόνας (συν.) και Κανόνες 5-7

Ας πάμε τώρα στην τελευταία παράγραφο του Κεφαλαίου 5, που είναι μια θαυμάσια επεξεργασία αυτού του 4^{ου} κανόνα για αποφάσεις: «Τουλάχιστον μπορώ να αποφασίσω ότι δεν μου αρέσει αυτό που νιώθω τώρα». Τονίζω και πάλι πόσο σημαντικό είναι να επιτρέψεις στον εαυτό σου να νιώσει τον πόνο του, να νιώσει το σύστημα σκέψης του εγώ με όποιον τρόπο και αν εμφανίζεται. Αν δεν επιτρέψεις στον εαυτό σου να το νιώσει, αυτό που προσπαθούν να κάνουν οι ψευτοχαρούμενοι (bliss ninnies), (με άλλα λόγια, το κουκουλώνουν και τα πάντα είναι θαυμάσια), τότε δεν θα υπάρχει κίνητρο για να μάθεις και να εφαρμόσεις αυτά τα μαθήματα. Αν πραγματικά πιστεύεις ότι είσαι ευτυχισμένος και σε γαλήνη, τότε για ποιο λόγο να χρειάζεσαι τα μαθήματα; Ο σκοπός αυτών των μαθημάτων είναι να σου δώσουν έναν τρόπο να καταργήσεις τον πόνο σου. Αν πιστεύεις ότι δεν πονάς καθόλου, τότε δεν τα χρειάζεσαι. Γι' αυτό και πάλι, μία από τις πρώτες ιδέες για να δουλέψεις με αυτά τα μαθήματα είναι να καταλάβεις ότι ένας από τους κεντρικούς σκοπούς του Ιησού είναι να σε κάνει να αναγνωρίσεις ότι δεν αναγνωρίζεις πόσο πολύ πονάς.

(Κ-5.VII.6:1-2) Η απόφαση δεν μπορεί να είναι δύσκολη. Αυτό είναι φανερό, αν συνειδητοποιήσεις ότι πρέπει ήδη να έχεις αποφασίσει να μην είσαι απόλυτα χαρούμενος αν νιώθεις έτσι.

Όλο αυτό βασίζεται στην ιδέα ότι επιτρέπεις στον εαυτό σου να συνειδητοποιήσει ότι δεν νιώθεις χαρούμενος ή ευτυχισμένος – ότι νιώθεις αγωνία, ενοχή, μοναξιά, λύπη, στενοχώρια, φόβο κλπ. Αν δεν επιτρέψεις στον εαυτό σου να τα νιώσει αυτά, τότε τίποτα άλλο δεν είναι δυνατό. Μια άλλη βασική ιδέα είναι ότι αν δεν νιώθεις χαρούμενος, εσύ είσαι αυτός που το επέλεξε, όπως έχουμε πει και πριν. Αν δεν υπάρχει κόσμος έξω από το νου σου, τότε δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να έχει την οποιαδήποτε επίδραση επάνω σου. Αν είσαι δυστυχισμένος, εσύ είσαι αυτός που έκανε τον εαυτό του δυστυχισμένο.

Η αντίσταση σ' αυτό είναι πολύ μεγάλη, επειδή—όταν πάμε πίσω σε εκείνη την αρχική στιγμή— το εγώ είπε ότι αν κοιτάξεις την ενοχή που κουβαλάει η ευθύνη σου για τον διαχωρισμό σου από τον Θεό και τον Χριστό, καταστρέφοντας κυριολεκτικά

τον Ουρανό και κατασκευάζοντας έναν κόσμο αντίθετο από αυτόν— αν κοιτάξεις την ενοχή σου και αποδεχτείς την ευθύνη γι' αυτό που έκανες, στο πίσω μέρος του μυαλού σου θα δεις ότι υπάρχει ο οργισμένος, εκδικητικός Θεός ο Οποίος θα σε καταστρέψει. Από εκεί προέρχεται όλος αυτός ο τρόμος. Αυτό δουλεύει στο πίσω μέρος του μυαλού του καθενός. Ολόκληρος ο κόσμος γίνεται ένα ογκώδες στρώμα από πράγματα, απλά και μόνο για να κρατήσει τον πόνο αυτής της σκέψης μακριά από εμάς. Και όλα είναι επινοημένα επειδή ολόκληρο το σύστημα σκέψης της αμαρτίας και της ενοχής είναι επινοημένο. Αλλά δεν θα γνωρίσεις ότι είναι επινοημένο μέχρι την στιγμή που θα το κοιτάξεις— γι' αυτό πρόκειται για ένα πολύ σημαντικό θέμα.

Το πρώτο βήμα, και πάλι, στην ακύρωση(αναίρεση), στην ακύρωση της απόφασης και του αποτελέσματος της απόφασης(να νιώθεις απαίσια), είναι να αναγνωρίσεις ότι ενεργά αποφάσεις εσφαλμένα αλλά το ίδιο ενεργά μπορείς να αποφασίσεις διαφορετικά. Μιλάμε για μια συνειδητή επιλογή: Δεν θέλεις να είσαι με τον Ιησού. Δεν θέλεις να είσαι μαζί με την Αγάπη του Θεού. Θέλεις να είσαι με τον εαυτό σου. Θέλεις να είσαι με την ιδιαιτερότητα σου. Επομένως αυτή είναι μια ενεργή επιλογή. Μετά το ξεκαθαρίζει ακόμη περισσότερο:

(Κ-5.VII.6:4) Να είσαι απόλυτα ξεκάθαρος με τον εαυτό σου ως προς αυτό [στην συνειδητοποίηση ότι εμπράκτως επέλεξες το εγώ] και να έχεις πλήρη επίγνωση της διαδικασίας της διαδικασίας της ακύρωσης, η οποία δεν προέρχεται από εσένα, βρίσκεται όμως μέσα σου διότι ο Θεός την τοποθέτησε εκεί.

Με άλλα λόγια, σαν εγώ δεν είμαστε εμείς που μπορούμε να ακυρώσουμε το εγώ— αυτός είναι ο ρόλος του Ιησού και του Αγίου Πνεύματος. Αυτό για το οποίο πραγματικά μιλάμε είναι ο λήπτης της απόφασης, το μέρος του νου μας που επιλέγει, το οποίο στράφηκε μακριά από τον Ιησού προς το εγώ· επομένως, είναι ακριβώς το ίδιο μέρος του νου μας το οποίο πρέπει τώρα να επιλέξει κατά του εγώ και να στραφεί προς τον Ιησού. Η δουλειά μας είναι αυτή. Μόλις ενωθούμε μαζί του, που σημαίνει να κοιτάξουμε χωρίς κρίση το εγώ μας και το εγώ των άλλων, τότε έχουμε ολοκληρώσει τον ρόλο μας στην Επανόρθωση(Εξιλέωση).

Η επόμενη πρόταση το ξεκαθαρίζει.

(Κ-5.VII.6:5) Ο δικός σου ρόλος είναι απλά να επιστρέψεις την σκέψη σου στο σημείο όπου διαπράχθηκε το σφάλμα, και να το παραδώσεις ειρηνικά στην Επανόρθωση.

Αυτή είναι μια θαυμάσια ξεκάθαρη δήλωση για τον ρόλο σου. Αυτή είναι η μικρή προθυμία: να «επιστρέψεις την σκέψη σου». Νωρίτερα μίλησα για την ιδέα της «περιπλάνησης του νου», όταν ο Ιησούς είπε στην Έλεν ότι είναι υπερβολικά ανεκτική στην περιπλάνηση του νου της (Κ-2.VI.4). Ο νους σου περιπλανιέται όταν οι σκέψεις του εγώ σου απομακρύνονται από το νου σου και κατευθύνονται προς τον κόσμο, και νομίζεις ότι τώρα είναι στον κόσμο. Άρα μας λέει να επιστρέψεις την

σκέψη σου και την προσοχή σου από εκεί όπου περιπλανήθηκε – τον κόσμο – πίσω στο νου σε εκείνο το σημείο της επιλογής όπου έγινε το σφάλμα. Αυτός είναι ο λήπτης της απόφασης(επιλογέας). Αυτό είναι όλο το πρόβλημα. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα στον κόσμο, δεν υπάρχει πρόβλημα στον εγωικό σου νου – υπάρχει ένα πρόβλημα μέσα στον νου σου, μέσα στον λήπτη της απόφασης που επέλεξε να πιστεύει τον εγωικό νου, και κατόπιν επέλεξε να αφήσει το νου και να επινοήσει έναν κόσμο. Άρα αυτός είναι ο μόνος σου ρόλος: να «επιστρέψεις την σκέψη σου στο σημείο όπου διαπράχθηκε το σφάλμα, και να το παραδώσεις ειρηνικά στην Επανόρθωση». Σε εκείνο το σημείο, τότε, νόμιμα το παραδίδεις στο Άγιο Πνεύμα – νόμιμα προσφέρεις τον φόβο σου και την ενοχή σου στο Άγιο Πνεύμα, επειδή τώρα το έχεις πραγματικά δει. Έχεις δει το γεγονός ότι το επέλεξες, το έκανες αληθινό, και τώρα μπορείς να αναστρέψεις την απόφαση, δηλ. να το παραδώσεις στο Άγιο Πνεύμα. Το να το «παραδίδεις» σημαίνει ότι τώρα το κοιτάς μαζί με την Αγάπη Του δίπλα σου, και χωρίς κρίση.

Βασικά αυτό που έχουμε μέχρι τώρα είναι μια θαυμάσια περιγραφή του τι είναι η συγχώρεση σαν διαδικασία. Άρα όταν μιλάμε για την συγχώρεση σαν μία διαδικασία, βλέπουμε ότι το πρώτο βήμα στην ακύρωση είναι να αναγνωρίσουμε ότι εμπράκτως αποφασίσαμε λανθασμένα, αλλά το ίδιο ενεργά μπορούμε να πάρουμε μια άλλη απόφαση. Τότε ο ρόλος μας είναι απλά να επιστρέψουμε την σκέψη μας στο σημείο όπου έγινε το σφάλμα και να το παραδώσουμε ειρηνικά στην Επανόρθωση. Αυτή είναι πραγματικά η διαδικασία της συγχώρεσης.

Ας επιστρέψουμε τώρα στο Βιβλίο Εργασιών, στο Μάθημα 23. Όσοι από εσάς έχετε διαβάσει τα πρώτα μου βιβλία και με ακούσατε να μιλάω αρκετά χρόνια πριν, θα γνωρίζετε ότι μιλούσα για τα «τρία βήματα της συγχώρεσης». Αυτό το κατάλαβα από μια παράγραφο στο τέλος του Κεφαλαίου 5 που μόλις διάβασα, και από την παράγραφο πέντε του Μαθήματος 23 την οποία θα διαβάσω τώρα.

Σημείωση του Επιμελητή: Τα σχόλια για το Μάθημα 23 δεν συμπεριλαμβάνονται σ' αυτά τα αποσπάσματα.

Ας ανακεφαλαιώσουμε την διαδικασία της συγχώρεσης όπως εκφράζεται ειδικά σε αυτή την τελευταία παράγραφο του Κεφαλαίου 5, η διαδικασία αρχίζει με την ιδέα: Δεν νιώθω καλά, κάτι δεν πάει καλά, δεν είμαι σε γαλήνη. Τώρα συνειδητοποιώ ότι δεν είμαι σε γαλήνη όχι επειδή κάτι εξωτερικό συνέβη ή δεν συνέβη· δεν είμαι σε γαλήνη επειδή επέλεξα να μην είμαι σε γαλήνη. Και κάποια στιγμή θα μπορέσω να επιλέξω να είμαι σε γαλήνη. Άρα, με άλλα λόγια, συνειδητοποιώ ότι η αιτία του προβλήματος είναι μέσα στο νου μου, όχι έξω από αυτόν. Εγώ είμαι αυτός που έβαλα το πρόβλημα μέσα στο νου μου, εγώ είμαι αυτός που μπορεί να το βγάλει, και ο τρόπος που το βγάζω είναι να ενωθώ με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα. Και όταν ενωθώ μαζί Τους για να κοιτάξω το εγώ μου, καταργώ την αιτία του προβλήματος και του πόνου. Επομένως σ' αυτό το σημείο, τώρα, ο Ιησούς μας βοηθάει με την διαδικασία.

(Κ-5.VII.6:6) Να λες αυτό στον εαυτό σου όσο πιο ειλικρινά μπορείς, και να θυμάσαι ότι το Άγιο Πνεύμα θα ανταποκριθεί πλήρως και στην παραμικρή σου πρόσκληση.

Γιατί άραγε ο Ιησούς να λέει «όσο πιο ειλικρινά μπορείς»; Επειδή γνωρίζει ότι κανένας δεν είναι ειλικρινής. Δεν σε κρίνει, δεν σου επιτίθεται, δεν σε κοροϊδεύει ούτε σε χλευάζει. Προσπαθεί να σε ανακουφίσει από την ενοχή σου δείχνοντάς σου ότι γνωρίζει ότι λες ψέματα. Άρα δεν υπάρχει καμιά ενοχή σε αυτό. Αυτός είναι ένας τρόπος να κοιτάξεις την «μικρή τρελή ιδέα» του ότι θέλησες να διαχωριστείς από τον Θεό και να πεις: «Σιγά το πράγμα». Επομένως δεν χρειάζεται να νιώθεις ότι χρειάζεται να τον ξεγελάσεις.

«Το Άγιο Πνεύμα θα ανταποκριθεί πλήρως και στην παραμικρή σου πρόσκληση» είναι ένας μεταφορικός τρόπος να περιγράψουμε το γεγονός ότι το Άγιο Πνεύμα είναι πλήρως παρόν. Εσύ απλά Του έχεις κλείσει την πόρτα κατάμουτρα. Ανοίγεις, λουπόν, την πόρτα και είναι εκεί. Δεν χρειάζεται να Του στείλεις πρόσκληση και να περιμένεις να σου απαντήσει. Δεν απαντά με κάποιον ενεργό τρόπο. Η ίδια Του η Παρουσία είναι η απάντηση. Είναι εκεί. Το φως Του λάμπει – κι εσύ το έχεις καλύψει. Αυτό που κάνει η συγχώρεση είναι να βγάλει τα καλύμματα. Και τότε η Αγάπη Του, που πάντα ήταν εκεί, βρίσκεται εκεί για σένα για να την θυμηθείς.

Τώρα ο Ιησούς μας δίνει μερικές δηλώσεις. Δεν χρειάζεται να τις επαναλαμβάνεις αναγκαστικά λέξη προς λέξη, αλλά χρειάζεται όντως να φτάσεις στο περιεχόμενο που βρίσκεται κάτω από την μορφή κάθε δήλωσης.

Πρέπει να έχω πάρει λάθος απόφαση, επειδή δεν είμαι γαλήνιος.

Την απόφαση την πήρα μόνος μου, αλλά μπορώ επίσης να αποφασίσω διαφορετικά

Η τρίτη δήλωση είναι μια θετική δήλωση του τι θέλουμε:

Θέλω να αποφασίσω διαφορετικά, επειδή θέλω να είμαι γαλήνιος.

Πάρα πολλές φορές στα Μαθήματα ο Ιησούς κάνει έκκληση στα πολύ εγωιστικά κίνητρα του καθενός μας. Εδώ είναι το δόλωμα. Λέει: «Θέλεις πραγματικά να είσαι ευτυχισμένος και γαλήνιος; Αν το θέλεις, τότε κάνε αυτό που σου λέω. Μην το κάνεις επειδή το λέω εγώ κι επειδή είναι ο άγιος λόγος του Θεού. Κάνε το για να νιώσεις καλύτερα». Και πάλι, επικαλείται τα πιο βασικά κίνητρα του καθενός: το ότι θέλουμε να νιώθουμε καλά. Επίσης μας λέει πως δεν ξέρουμε τι θα μας κάνει να νιώσουμε καλά, αυτός όμως ξέρει και επομένως θα πρέπει να του ζητήσουμε να μας διδάξει. Εμείς νομίζουμε ότι αυτό που θα μας κάνει να νιώσουμε καλά είναι να αποκτήσουμε

αυτό που θέλουμε. Αυτό ποτέ δεν θα μας κάνει να νιώσουμε καλά! Μόνο ίσως προσωρινά επειδή θα μας υπενθυμίσει ότι νιώθουμε καλά επειδή σκοτώσαμε τον Θεό. Σε μια από τις σημαντικές ενότητες για τις ιδιαίτερες σχέσεις στο κεφάλαιο 16, ο Ιησούς μας ζητάει να αναλογιστούμε: «Αν αντιλαμβανόσουν την ιδιαίτερη σχέση ως έναν θρίαμβο εναντίον του Θεού, θα την ήθελες;» (Κ-16.Υ.10:1). Αν πραγματικά καταλάβαινες ότι με το να πάρεις αυτό που θέλεις από κάποιον άλλον – το να ικανοποιηθούν οι ανάγκες σου – ξαναζούσες εκείνη την αρχική στιγμή που θριάμβευες εναντίον του Θεού και ένιωσες τόσο καλά επειδή τελικά ξέφυγες από την σκέπη της Αγάπης Του και τώρα είσαι μόνος – αν συνειδητοποιούσες ότι αυτό κάνεις, θα εξακολουθούσες να το επιλέγεις;

Λοιπόν, η προφανής απάντηση είναι ότι συνεχίζουμε να το επιλέγουμε επειδή δεν γνωρίζουμε ότι αυτό κάνουμε. Αυτό μας διδάσκει: ότι πράγματι θέλουμε να νιώσουμε καλύτερα, πραγματικά καλύτερα, με την πραγματική ειρήνη του Θεού η οποία δεν εξαρτάται από τίποτα εξωτερικό. Γι' αυτό θέλουμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή.

Δεν νιώθω ένοχος, επειδή το Άγιο Πνεύμα θα ακυρώσει όλες τις συνέπειες της λανθασμένης απόφασής μου, αν Του το επιτρέψω.

«Οι λάθος συνέπειες» είναι οι σκέψεις πόνου και βασάνων μέσα στο νου μας. Δεν εννοεί ότι το Άγιο Πνεύμα θα κουνήσει ένα μαγικό ραβδί και ότι θα ακυρώσει όλα τα λάθη στον κόσμο. Είναι αρκετά προφανές από την ίδια την ζωή του Ιησού ότι αυτός (ο Ιησούς) δεν το έκανε αυτό – και αν αυτή ήταν η αποστολή του, τότε απέτυχε οικτρά. Δεν έκανε τον κόσμο ένα καλύτερο μέρος εξωτερικά. Υπενθύμισε στον κόσμο ότι αυτό που χρειάζεται να κάνει κάποιος με τον κόσμο και την έρημο είναι να φύγει. Αυτή η απάντηση δεν άρεσε πολύ στους ανθρώπους και πρώτα τον σκότωσαν για να μην μπορεί να διδάξει τίποτα άλλο. Μετά ξανά- έγραψαν αυτά που δίδαξε, έτσι ώστε όλοι να πιστέψουν ότι είπε να κάνουμε τον κόσμο ένα καλύτερο μέρος. Αυτό ήταν ακριβώς το αντίθετο από ό,τι δίδαξε! Αυτό προσπαθούν οι άνθρωποι να κάνουν και με τα Μαθήματα, μόνο που είναι πιο δύσκολο, επειδή τώρα τουλάχιστον ξέρουμε τι είπε. Κανείς δεν ξέρει στα σίγουρα τι είπε πριν από 2000 χρόνια.

Επομένως, το Άγιο Πνεύμα δεν αφαιρεί τις συνέπειες εξωτερικά, επειδή δεν υπάρχουν συνέπειες εκεί έξω. Υπάρχουν αντανakλάσεις και σκιές εξωτερικά που προέρχονται από τις συνέπειες εσωτερικά. Τι συμβαίνει όταν νιώθεις ενοχή; Νιώθεις απαίσια. Νιώθεις άγχος, τρόμο, και αρρωσταίνεις. Όταν επιλέγεις το Άγιο Πνεύμα αντί για το εγώ, ενώνεσαι με την Αγάπη του Θεού από την οποία διαχωρίστηκες, πράγμα που καταργεί την «αμαρτία» του διαχωρισμού από τον Θεό. Αυτό καταργεί την ενοχή και όλες τις τρομερές συνέπειες της ενοχής. Δεν σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα με κάποια ενέργεια Του απομακρύνει όλες τις κακές σκέψεις και τα συναισθήματα που έχεις. Εσύ είσαι αυτός που τα απομακρύνει επειδή εσύ είσαι αυτός που τα έβαλε εκεί. Αλλά τα απομακρύνεις με το να ενωθείς με Αυτό. Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό θέμα στα Μαθήματα το να ενωθείς με το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού. Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό θέμα στα Μαθήματα το να τους ζητάς βοήθεια. Το να ζητάς βοήθεια είναι να λες: «Εγώ δεν ξέρω, αλλά εσύ ξέρεις».

Και τέλος:

Επιλέγω να του Το επιτρέψω , αφήνοντας Το να αποφασίσει εκ μέρους μου υπέρ του Θεού .

Δεν επιλέγω εγώ υπέρ του Θεού, επειδή ο Θεός υπέρ του Οποίου θα αποφασίσω είναι ο εγωικός Θεός: δηλαδή ο Θεός της ιδιαιτερότητας. Αυτός είναι ο Θεός της θρησκείας, της επίσημης θρησκείας. Αλλά αφήνω το Άγιο Πνεύμα να επιλέξει τον Θεό για λογαριασμό μου. Και το μόνο που αυτό σημαίνει ουσιαστικά είναι ότι με το να ενωθώ με το Άγιο Πνεύμα, δέχομαι τώρα την δική Του κατανόηση για τον Θεό, που είναι η τέλεια Αγάπη. Όταν ακολουθώ το εγώ μου, η δική μου κατανόηση για τον Θεό είναι ότι είναι ένας Θεός της ιδιαιτερότητας, ο Οποίος πιστεύει στον διαχωρισμό, την αμαρτία, την εκδίκηση, την μορφή, τις τελετουργίες, κλπ.

Έτσι το να ενωνόμαστε με το Άγιο Πνεύμα αυτό που κάνουμε πραγματικά είναι να καταργούμε τις παρανοϊκές πεποιθήσεις μας για το τι είναι ο Θεός.

Ας επιστρέψουμε τώρα στην ενότητα «Κανόνες για Αποφάσεις»— Κεφάλαιο 30 του κειμένου—5^{ος} Κανόνας.

(Κ-30.Ι.9:1-2) (5) Έχοντας αποφασίσει ότι δεν σου αρέσει ο τρόπος που αισθάνεσαι, τι θα μπορούσε να είναι ευκολότερο από το να συνεχίσεις με το εξής: Κι έτσι ελπίζω ότι έχω κάνει λάθος.

Αυτό είναι πολύ δύσκολο. Έχουμε περάσει ήδη από αυτό το μονοπάτι. Έχοντας κάνει όλα αυτά τα άλλα βήματα, τώρα πια γνωρίζουμε. Και πάλι, δεν μιλάμε για κυριολεκτικά βήματα, αλλά μάλλον για μια γενική περιγραφή της διαδικασίας του να θέλουμε την ειρήνη και μετά να την φοβόμαστε, του να θέλουμε να πάρουμε το χέρι του Ιησού και μετά να θέλουμε να το αφήσουμε και να πάρουμε πάλι το χέρι του εγώ. Έτσι σε κάποιο σημείο χρειάζεται να καταλάβουμε ότι κάνουμε λάθος: Εγώ νόμιζα ότι αυτό που έκανα ήταν σωστό, αλλά δεν με κάνει να νιώθω καλά. Αυτό είναι το κρίσιμο βήμα: να δούμε την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ του ότι δεν νιώθουμε καλά (το αποτέλεσμα) και στην αιτία (αποφάσισα λάθος) – που σημαίνει ότι έκανα λάθος. Και αυτό σημαίνει ότι δεν ξέρω ποιο είναι το καλύτερο για μένα. Τώρα κάτι πολύ σημαντικό στην δήλωση: «Κι ελπίζω ότι έκανα λάθος», είναι ότι αν έχω δίκιο και εξακολουθώ να νιώθω δυστυχισμένος, τότε δεν υπάρχει καμιά διέξοδος. Αν συνειδητοποιώ ότι νιώθω ταραχή, άγχος, ενοχή, δυστυχία και πόνο, και ωστόσο έχω δίκιο σε όλα όσα έχω κάνει, τότε στην κυριολεξία δεν υπάρχει καμιά ελπίδα. Η ελπίδα έρχεται με την σκέψη: λοιπόν, ίσως έκανα λάθος. Προσέξτε ότι η δήλωση αυτή δεν λέει καν: «Και έτσι γνωρίζω ότι έκανα λάθος». Λέει: «*Ελπίζω να έκανα λάθος*». Αν έκανα λάθος, τότε υπάρχει μια σωστή απάντηση, επειδή το σωστό και το λάθος είναι αντίθετα. Αν έκανα λάθος, τότε πρέπει να υπάρχει μια σωστή απάντηση κάπου. Αυτή και πάλι, είναι η αρχή της στροφής μας προς τον Ιησού. Ίσως αυτός να ξέρει καλύτερα από μένα.

Η προϋπόθεση εδώ είναι ότι δεν νιώθω ευτυχισμένος, και η αιτία είναι ότι έκανα μια λάθος επιλογή.

Αν όντως είναι έτσι (αν τώρα είμαι σε θέση να το παραδεχτώ), αυτό λειτουργεί εναντίον της αίσθησης της αντιπαλότητας επειδή τώρα δεν θα αντιλαμβάνομαι πια τον Ιησού ως εχθρό μου. Τώρα προσεύχομαι να συνεχίσει να είναι φίλος μου και να μην είναι θυμωμένος μαζί μου – δεν βλέπω πια τον εαυτό μου αντίθετο από αυτόν. Αν πάντα πρέπει να έχω δίκιο, τότε αυτός θα πρέπει να έχει άδικο, επειδή ο φόβος μου προφανώς είναι, ότι ξέρει καλύτερα από μένα. Έτσι πάντα θα πρέπει να επιμένω ότι έχω δίκιο, που σημαίνει ότι θέτω τον εαυτό μου και πάλι σε εκείνη την αρχική οντολογική στιγμή όταν πιστέψαμε ως ένας Υιός ότι εμείς είχαμε δίκιο και ότι ο Θεός είχε άδικο. Το να «έχει δίκιο» ο Θεός σημαίνει ότι μας λέει: «δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από Εμένα – η πραγματικότητα Μου, που είναι και η δική σου πραγματικότητα, είναι η τέλεια μη δυαδικότητα. Είναι η τέλεια Εναιότητα. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο». Αν εγώ θέλω να υπάρχω ως διαχωρισμένη οντότητα, αυτό σημαίνει ότι ο Θεός κάνει λάθος κι εγώ είμαι ο σωστός. Αυτό αναβιώνουμε διαρκώς. Αυτό είναι το πρόβλημα της εξουσίας. Θέλω να έχω δίκιο, που σημαίνει ότι ο Θεός πρέπει να έχει άδικο. Αυτό με οδηγεί να πιστεύω πάντα ότι βρίσκομαι σε ανταγωνισμό με τον Θεό. Και αυτό σημαίνει ότι είμαι σε ανταγωνισμό με τον Ιησού. Συνεπώς, ότι βρίσκομαι σε ανταγωνισμό με τα μαθήματά του, επειδή τα μαθήματά του μου λένε συνέχεια ότι εγώ κάνω λάθος, και ότι αυτός έχει δίκιο. Θα με δυσαρεστεί αυτό πικρά μέχρι να μπορέσω να καταλήξω για τον εαυτό μου ότι η επιμονή μου ότι έχω δίκιο με οδήγησε στο να νιώθω τόσο απαίσια. Και αυτό σημαίνει ότι τώρα ελπίζω ότι αυτός είχε πραγματικά δίκιο κι εγώ έκανα λάθος.

Τώρα αντιλαμβάνεσαι τον Ιησού ως φίλο σου, ως κάποιον που μπορεί να σε βοηθήσει, επειδή είσαι σε αξιοθρήνητη κατάσταση και δεν μπορείς να βοηθήσεις πια εσύ τον εαυτό σου. Ήδη ξέρεις ότι τίποτα εκεί έξω δεν θα λειτουργήσει, και τώρα συνειδητοποιείς ότι ούτε κι εσύ λειτουργείς. Και γι' αυτό ελπίζεις ότι υπάρχει κάποιος άλλος που όντως έχει την σωστή απάντηση. Άρα βασικά ο Ιησούς δεν εκλιπαρεί να γίνουμε φίλοι του για να νιώσει καλά το εγώ του – αυτός δεν έχει εγώ. Κάνει έκκληση επειδή λέει: «Αν πραγματικά θέλεις βοήθεια, μπορώ να σε βοηθήσω. Αλλά δεν μπορώ να σε βοηθήσω αν δεν έρθεις μαζί μου».

(Κ-30.1.9:3) Αυτό λειτουργεί κατά της αίσθησης της αντίθεσης, και σου υπενθυμίζει ότι η βοήθεια δεν σου επιβάλλεται δια της βίας αλλά είναι κάτι που θέλεις και χρειάζεσαι, επειδή δεν σου αρέσει ο τρόπος που νιώθεις.

Μέχρι να φτάσεις σε αυτό το σημείο, μπορεί να πιστεύεις σε έναν Ιησού, μπορεί να πιστεύεις στα Μαθήματα θαυμάτων, αλλά θα υπάρχει ένα κομμάτι σου που θα νιώθει ότι όλο αυτό σου επιβάλλεται παρά την θέληση σου. Θα υπάρχει ένα κομμάτι σου που θα εμμένει πεισματικά ότι έχει δίκιο. Και πεισματικά θα προσπαθείς να τον απωθήσεις μακριά σου. Και αν φοβάσαι αυτό το κομμάτι σου υπερβολικά, τότε αυτό θα θαφτεί και θα τα κάνεις όλα πολύ διακριτικά. Ένας διακριτικός και έμμεσος τρόπος, όπως έχουμε δει, είναι να προσπαθείς να αλλάξεις αυτό που λένε αυτά τα Μαθήματα και να τα κάνεις να εννοούν κάτι άλλο. Αυτός είναι ένας από τους ύπουλους τρόπους. Ο πιο άμεσος τρόπος είναι να του λες απλά να πάει στον

αγύριστο, ή απλά να κοπανάς το βιβλίο λέγοντας: «Αυτό δεν λειτουργεί, και θέλω κάτι άλλο».

Άρα και πάλι, η ιδέα ότι έκανες λάθος, που υπονοεί άμεσα ότι ο Ιησούς έχει δίκιο, «λειτουργεί κατά της αίσθησης της αντίθεσης, και σου υπενθυμίζει ότι η βοήθεια δεν σου επιβάλλεται δια της βίας αλλά είναι κάτι που θέλεις και χρειάζεσαι». Βλέπουμε ότι ο Ιησούς επανειλημμένα κάνει έκκληση στην δύναμη του νου μας να επιλέξει αυτό που θέλουμε. Αλλά πρώτα πρέπει να μας υπενθυμίσει ότι δεν ξέρουμε τι θέλουμε, έτσι πρέπει να μας διδάξει τι θέλουμε, και ότι πράγματι το θέλουμε και το χρειαζόμαστε. Πάρα πολύ συχνά στους θρησκευτικούς κύκλους, και αναμφίβολα στον Χριστιανισμό, οι άνθρωποι ένιωθαν ότι δεν είχαν καμιά επιλογή. Έπρεπε να κάνουν αυτό που έλεγε ο Ιησούς της Βίβλου, ή ο Ιησούς της Εκκλησίας. Και το έκαναν όχι επειδή ήθελαν να το κάνουν. Δεν είχαν καμιά επιλογή, επειδή αν δεν το έκαναν θα ετιμωρούντο. Εδώ ο Ιησούς λέει: «Κάνε αυτό που σου λέω να κάνεις, όχι επειδή αν δεν το κάνεις είναι αμαρτία, αλλά επειδή δεν θα είσαι ευτυχισμένος —όχι επειδή το λέω εγώ, ή η Βίβλος ή η Εκκλησία, αλλά επειδή εσύ θα το πεις αμέσως μόλις καταλάβεις ότι πρέπει να ενεργήσεις με τον δικό μου τρόπο αν πραγματικά θέλεις γαλήνη, απλά και μόνο επειδή εγώ ξέρω καλύτερα από σένα. Κι εγώ έχω δίκιο κι εσύ κάνεις λάθος».

Τις περισσότερες φορές – στην πραγματικότητα όλες – το εγώ μέσα σου θα αντισταθεί σ' αυτό με σφοδρότητα: «Δεν θέλω να μου λες ότι εσύ έχεις δίκιο και ότι εγώ κάνω λάθος». Αυτό είναι το πρόβλημα της εξουσίας. Και αυτό παίρνει πολύ χρόνο. Χρειάζεται να το δουλέψεις, και να συνειδητοποιήσεις ότι είναι καλύτερα να κάνεις λάθος. Αυτή είναι μια πικρή διαπίστωση, δύσκολη να την καταπιεί το εγώ. Βλέπετε, ο λόγος που μισούμε τον Θεό είναι ότι Αυτός έχει δίκιο. Και σ' αυτό το οποίο έχει δίκιο είναι το ότι δεν υπάρχουμε — ότι η ζωή υπάρχει μόνο στον Ουρανό. Οτιδήποτε έξω από τον Ουρανό, οτιδήποτε σε κατάσταση δυαδικότητας δεν υπάρχει — γι' αυτό Τον μισούμε. Η ίδια Του η Παρουσία, το ίδιο Του το Είναι λέει: εσύ δεν μετράς και δεν υπάρχεις, που σημαίνει ότι η ιδιαιτερότητα σου πάει περίπατο.

Τον Ιησού τον μισούμε επειδή αντανακλά αυτό το μήνυμα, σε λέξεις και σε γλώσσα που μπορούμε να καταλάβουμε. Βασικά λέει: «Μπορεί να διαμαρτύρεσαι και να φωνάζεις και να ουρλιάζεις όσο θέλεις, αλλά τελικά λυπάμαι που στο λέω: κάνεις λάθος κι εγώ έχω δίκιο». Απλά φαντάσου τον εαυτό σου μπροστά σε κάποιον που σου μιλάει με αυτόν τον τρόπο! Θέλεις να τον σκοτώσεις! Αυτός είναι ο λόγος που οι άνθρωποι τον σκότωσαν, και αυτός είναι ο λόγος που προσπαθούν να τον σκοτώσουν τώρα. Είναι πολύ σημαντικό να το διαβάσεις αυτό κατά γράμμα και να καταλάβεις πόσο σε τρομάζει και σε θυμώνει — μπροστά σου είναι αυτό το άτομο που σου λέει: «Κάνεις λάθος και εγώ έχω δίκιο». Αυτά τα λόγια είναι αληθινά, και εννοούν ακριβώς αυτό που λένε. Δεν γίνεται να τα ερμηνεύσεις· δεν μπορείς να τα αλλάξεις —το εννοούν αυτό που λένε. Και το εγώ σου θα ξεσηκωθεί οργισμένο.

Είναι πολύ σημαντικό να καταλάβεις ότι γι' αυτό μιλάει εδώ. Το σημείο καμπής έρχεται όταν συνειδητοποιήσεις ότι εσύ είσαι η αιτία της δικής σου δυστυχίας, και ότι η αλαζονεία σου είναι η αιτία όλων όσων έχουν πάει στραβά στην ζωή σου. Τότε θα αρχίσεις να αναπτύσσεις αυτήν την ευγνωμοσύνη που λέει: «Δόξα τον Θεό που

έκανα λάθος. Δόξα τον Θεό που εξακολουθεί να υπάρχει κάποιος μέσα μου που με αγαπάει, που δεν με καταδικάζει, που θα μου δείξει τα λάθη μου». Γι' αυτό ο Ιησούς αναφέρεται στον εαυτό του ως μεγαλύτερος αδελφός.

Ένας μεγαλύτερος αδελφός είναι κάποιος που καθοδηγεί τους μικρότερους αδελφούς και αδελφές του. Η ταπεινοφροσύνη έγκειται στο να μπορείς να πεις: «Έκανα λάθος. Δόξα τον Θεό που έκανα λάθος. Για όλα! Όχι μόνο για ένα συγκεκριμένο θέμα στον κόσμο. Έκανα λάθος για όλα!». Σ' αυτό το σημείο, τότε, είναι που συνειδητοποιείς ότι *θέλεις* αυτήν την βοήθεια – *χρειάζεσαι* αυτήν την βοήθεια, επειδή είσαι τόσο μα τόσο δυστυχημένος. Πρωτίστως, μπορείς να δεις ότι αυτά είναι μαθήματα για να αναπτύξεις την ταπεινοφροσύνη. Και η ευγνωμοσύνη πηγαίνει χέρι με χέρι με την ταπεινοφροσύνη. Γι' αυτό «η αγάπη είναι ο δρόμος που πορεύομαι με ευγνωμοσύνη», όπως λέει και το μάθημα από το βιβλίο εργασιών.

(Κ-30.Ι.9:4) Αυτό το μικρό άνοιγμα [το οποίο απλά είναι: «Ελπίζω να έκανα λάθος». Δεν χρειάζεται καν να πεις κατηγορηματικά «έκανα λάθος» —μόνο «ελπίζω ότι έκανα λάθος»] **θα είναι αρκετό για να σε αφήσει να προχωρήσεις μερικά μόνο ακόμα βήματα τα οποία χρειάζεται να κάνεις για να επιτρέψεις στον εαυτό σου να πάρει βοήθεια.**

Έτσι ο Ιησούς σε αυτό το σημείο δεν μιλάει καθόλου ακόμη για το να δεχτώ την βοήθεια του—θυμηθείτε, μιλάμε για μια διαδικασία. Μιλάει για τουλάχιστον να ελπίζω ότι έκανα λάθος και ότι *υπάρχει* βοήθεια. Αν κάνεις αυτό το βήμα, τότε αναπόφευκτα θα κάνεις και όλα τα άλλα βήματα.

(Κ-30.Ι.10) Τώρα έχεις φτάσει την κρίσιμη καμπή, επειδή έχεις αντιληφθεί ότι θα ωφεληθείς εάν αυτό που έχεις αποφασίσει δεν είναι έτσι. Μέχρι να φθάσεις σ' αυτό το σημείο, θα πιστεύεις ότι η ευτυχία σου εξαρτάται από το να έχεις δίκιο. [Ο καθένας σε αυτόν τον κόσμο το πιστεύει αυτό: γι αυτό οι άνθρωποι έρχονται σε αυτόν τον κόσμο]. **Αλλά αυτό το έχεις πια καταλάβει· θα ήσουν πολύ καλύτερα εάν έκανες λάθος.**

Το σημείο καμπής και πάλι είναι να συνειδητοποιήσεις ότι έκανες λάθος. Απλά αναλογίσου πόσο δύσκολο είναι αυτό – πόσο δύσκολο είναι να το πεις αυτό σε κάποιον που είναι ένας ανώτερος σου, ή έχει κάποια εξουσία στην ζωή σου – πόσο μάλλον σε κάποιον σαν τον Ιησού που έρχεται και σου λέει: «Η ίδια μου η ύπαρξη στην ζωή σου, σου δείχνει ότι κάνεις λάθος». Απλά παρατήρησε πόσο πεισματικά και άγρια αντιστέκεσαι σε αυτό. Κανείς δεν θέλει να του πουν ότι κάνει λάθος, επειδή, όπως έχουμε ήδη πει, το να σου ειπωθεί ότι κάνεις λάθος για οτιδήποτε συγκεκριμένο είναι μια άμεση αντανάκλαση του αρχικού φόβου: έκανα λάθος για όλα. Έκανα λάθος για τον Θεό, λάθος για τον Ουρανό, λάθος για τον εαυτό μου. Άρα κάνω λάθος για όλα όσα βλέπω στον κόσμο.

Αυτό πραγματικά είναι ένα σημείο καμπής.

Ας επιστρέψουμε στο Κεφάλαιο 29, ενότητα VII, «Μην Αναζητάς Έξω από τον Εαυτό Σου». Εδώ βρίσκεται η δήλωση στην οποία αναφερόμαστε σ' αυτό που μόλις

διαβάσαμε: «Προτιμάς να έχεις δίκιο ή να είσαι ευτυχισμένος;». Το «Μην Αναζητάς έξω από τον εαυτό σου» είναι ένα σημαντικό θέμα στα Μαθήματα. Πιο πριν ο Ιησούς μιλά για το βασικό ρητό του εγώ: «Αναζήτησε και μην βρεις». Αυτό που κάνει το εγώ αφού επινοήσει το πρόβλημα της ενοχής είναι να πει, όπως έχουμε δει, «Μην την κοιτάς· ας βάλουμε την ενοχή έξω από εμάς». Έτσι το πρόβλημα τώρα το βλέπουμε έξω στον κόσμο, και γι' αυτόν τον λόγο χρειάζεται να βρούμε μια λύση στο πρόβλημα του κόσμου. Αυτό στην κυριολεξία είναι που έφτιαξε τον κόσμο. Θυμηθείτε, αυτός ο κόσμος είναι ένας τεράστιος αντιπερισπασμός ή ένα προπέτασμα καπνού για να κρατήσει το *πραγματικό* πρόβλημα μακριά από την λύση του. Το πραγματικό πρόβλημα είναι ότι επιλέξαμε να ταυτιστούμε με την ενοχή μας και με το εγώ μας. Επομένως, η μόνη λύση που μπορεί να βρεθεί είναι να επιστρέψεις σε εκείνο το σημείο επιλογής και να κάνεις μια άλλη επιλογή. Ο φόβος του εγώ γι' αυτό, όπως έχουμε δει, είναι τόσο μεγάλος που αυτό που κάνει είναι να αρνείται εντελώς το νου και να τοποθετεί τα περιεχόμενά του, την αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο έξω στον κόσμο. Είναι έξω από σένα, στο σώμα σου, στην ψυχή σου, που δεν είναι ο νους. Η ψυχή του Φρόνιτ είναι κάποιο παράγωγο του εγκεφάλου. Δεν έχει καμιά σχέση με το νου. Άρα όταν οι ψυχολόγοι μιλούν για την ψυχή ή το ασυνείδητο, η ιδέα που έχουν γι' αυτά πάντα θα καταλήξει, αν τους πιέσεις αρκετά, με κάποια πλευρά του εγκεφάλου. Ο ίδιος ο Φρόνιτ, κοντά στο τέλος της ζωής του, είπε ότι κάποια στιγμή, οι άνθρωποι θα ανακαλύψουν ότι όλες οι δυναμικές για τις οποίες μίλησε θα εξηγηθούν ηλεκτροχημικά. Ποτέ δεν έπαψε να είναι πρώτα γιατρός – όλα όσα έβλεπε ήταν σε σχέση με το σώμα. Και γι' αυτό η ψυχή για την οποία μίλησε εξακολουθεί να είναι μέρος του σώματος. Άρα είτε λες ότι έχεις ένα πρόβλημα με την ψυχή σου ή με το σώμα σου, ή ότι υπάρχει ένα πρόβλημα στον κόσμο, εξακολουθείς να αναζητάς έξω από τον εαυτό σου μια λύση σε ένα *πρόβλημα* που είναι έξω από σένα.

Αυτός είναι ο λόγος που τα Μαθήματα είναι τόσο μα τόσο ριζικά διαφορετικά. Το μόνο πρόβλημα, για να το πούμε άλλη μια φορά, είναι μέσα στο νου μας. Όλος αυτός ο κόσμος, που είναι καλυμμένος από αυτό το πέπλο – αυτό το πέπλο της άρνησης που μας κάνει να ξεχνάμε την ενοχή μέσα στο νου μας – όλος αυτός ο κόσμος είναι φτιαγμένος σαν άμυνα απέναντι του. Έτσι λοιπόν το εγώ λέει: «Πράγματι, έχεις πολλά προβλήματα, αλλά όλα είναι έξω από το νου σου – στο σώμα σου, νοητικά ή σωματικά, ή στον κόσμο. Επομένως, ας πάμε να βρούμε την λύση όλων αυτών των προβλημάτων». Άρα το ρητό του εγώ είναι «ψάξε και μην βρεις». Αυτή η δήλωση, φυσικά είναι από το γνωστό εδάφιο στην Επί του Όρους Ομιλία, όπου ο Ιησούς λέει «αναζήτησε και θα βρεις». Αυτό το βιβλικό εδάφιο αναφέρεται πάρα πολύ συχνά στα Μαθήματα. Ξανά και ξανά θα βλέπεις αναφορές στο αναζήτησε και θα βρεις – είτε είναι από την οπτική του Αγίου Πνεύματος, όπου αναζητάς το πρόβλημα μέσα στο νου σου και μετά βρίσκεις την απάντηση μέσα στο νου σου, ή από την οπτική του εγώ που είναι πάντα να αναζητάς έξω από σένα για μια λύση. Σύμφωνα με το εγώ, το πρόβλημα είναι έξω από σένα, και αν κοιτάξεις έξω από σένα στον κόσμο, θα βρεις μια λύση.

Άρα το θέμα της ενότητας είναι αυτό που λέει ο Ιησούς: «Μην αναζητάς έξω από τον εαυτό σου». Το πρόβλημα δεν είναι έξω από τον εαυτό σου, άρα και η λύση δεν είναι έξω από τον εαυτό σου. Το εγώ συνέχεια προσπαθεί να βρει την λύση σε κάποιο πρόβλημα, αλλά ποτέ δεν θα την βρίσκει. Δεν σου λέει ότι ποτέ δεν θα βρεις την

λύση. Όταν δεν βρίσκεις την λύση, το εγώ σου λέει ότι δεν προσπάθησες αρκετά, ή ότι δεν είσαι αρκετά έξυπνος. Ή λέει να περιμένεις εκατό χρόνια και μετά θα βρεθεί η θεραπεία σ' αυτήν την αρρώστια που έχεις. Πάντα κάποια στιγμή αργότερα θα την βρεις. Αυτό που ποτέ δεν σου λέει το εγώ είναι ότι όλο το σύστημα, που είναι ο κόσμος, είναι έτσι κανονισμένο ώστε να μην βρεις ποτέ την λύση, επειδή η λύση στο πρόβλημα είναι μέσα στο νου. Και το εγώ ποτέ δεν θα μας αφήσει να θυμηθούμε το νου. Επομένως, αυτό που μας προτρέπει ο Ιησούς σ' αυτήν την ενότητα είναι να «μην αναζητούμε έξω από τον εαυτό μας» για την λύση στα προβλήματά μας.

Σημείωση του Επιμελητή: *Ακολουθούν σχόλια πάνω στις πρώτες τρεις παραγράφους από το Κεφάλαιο 29 του Κειμένου, της Ενότητας «Μην Αναζητάς Έξω από τον Εαυτό Σου», τα οποία δεν περιλαμβάνονται σ' αυτά τα αποσπάσματα.*

Ας επανέλθουμε στο «Κανόνες για αποφάσεις». Είμαστε στο τέλος του 5^{ου} κανόνα, ο οποίος είναι ότι ελπίζουμε να κάνουμε λάθος. Κοιτάξαμε το «Μην Αναζητάς Έξω από τον Εαυτό Σου» έτσι ώστε να αποσαφηνιστεί και να εξηγηθεί γιατί κάναμε λάθος και πόσο λάθος κάναμε. Άρα δεν είναι ότι κάνουμε λάθος για κάποιο συγκεκριμένο πράγμα· είναι ότι κάνουμε λάθος για την ίδια την φύση της ύπαρξης μας. Έτσι λοιπόν η τελευταία πρόταση πριν τον 6^ο κανόνα είναι:

(Κ-30.Ι.10:3) Αλλά αυτό το έχεις πια καταλάβει· θα ήσουν πολύ καλύτερα εάν έκανες λάθος. [επειδή αυτός είναι ο τρόπος που θα είμαστε ευτυχισμένοι].

Και τώρα πάμε στον 6^ο Κανόνα.

(Κ-30.Ι.11:1-4) (6) Αυτός ο μικρός σπόρος σοφίας θα είναι αρκετός για να σε πάει μακρύτερα. Δεν εξαναγκάζεσαι, αλλά απλά ελπίζεις να αποκτήσεις κάτι που θέλεις. Και μπορείς να πεις με απόλυτη ειλικρίνεια: Θέλω έναν άλλο τρόπο για να το δω αυτό.

«Αυτός ο μικρός σπόρος σοφίας» είναι η ιδέα ότι θα ήσουν καλύτερα αν έκανες λάθος. Άρα ακόμα δεν έχεις αποδεχτεί απόλυτα ότι κάνεις λάθος και ότι ο Ιησούς έχει δίκιο. Αλλά τώρα αναγνωρίζεις — με ελπίδα — ότι πραγματικά θα ήσουν καλύτερα αν έκανες λάθος. Δεν έχεις πειστεί ακόμα ότι κάνεις λάθος, αλλά τουλάχιστον είσαι ανοιχτός στην υπόδειξη ότι εσύ κάνεις λάθος κι αυτός έχει δίκιο. Θυμηθείτε, κάνουμε πολύ μικρά βήματα.

Η πρόταση 2 είναι η ίδια ιδέα με αυτήν που είδαμε στον προηγούμενο κανόνα. Κανείς δεν σου το επιβάλλει. Αυτό είναι κάτι που θέλεις. Γι' αυτό παίρνει τόσο πολύ χρόνο: επειδή πρέπει να πειστείς ότι δεν χάνεις τίποτα. Αυτός είναι ο πραγματικός φόβος: φοβάμαι πραγματικά ότι αν κάνω αυτό που λέει ο Ιησούς και εγκαταλείψω την ιδιαιτερότητά μου και όλα όσα δίνω αξία στον κόσμο, δεν θα απομείνει τίποτα. Υπάρχει ακόμα αυτή η σκέψη στο νου μου ότι το εγώ μου μπορεί να έχει δίκιο, και ότι δεν μπορώ να εμπιστευτώ τον Θεό. Γι' αυτό παίρνει τόσο πολύ χρόνο, και γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό η εμπειρία σου με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα, και η εμπειρία σου με τα Μαθήματα να είναι μια πάρα πολύ ήπια διδασκαλία. Κανείς δεν σου

επιβάλλει να κάνεις κάτι, ποτέ. Το μόνο που κάνει ο Ιησούς είναι να σου προτείνει να σκεφτείς αυτό που σε διδάσκει, και ότι θα ήσουν καλύτερα με αυτόν παρά με το εγώ σου.

Υπάρχουν δύο δηλώσεις στο κείμενο, με 400 σελίδες ανάμεσα τους, που αν τις βάλεις μαζί διαβάζεις: «Παραιτήσου τώρα από δάσκαλος του εαυτού σου, γιατί έχεις διδαχτεί στραβά» (Κ-12.Υ.8:3· Κ-28.Ι.7:1). Και βασικά αυτό που λέει είναι: «Κοίταξε με ειλικρίνεια τι σου έχει διδάξει το εγώ σου και συνειδητοποίησε ότι δεν τα έχει καταφέρει πολύ καλά. Δεν είσαι ευτυχισμένος. Παίρνεις που και που κάποια ψίχουλα ευτυχίας, αλλά η ευτυχία δεν διαρκεί. Και περνάς όλο σου τον χρόνο προσπαθώντας να αρνηθείς πόσο δυστυχισμένος είσαι. Γιατί λοιπόν δεν μου δίνεις μια ευκαιρία;». Αυτό ζητάει εδώ. Γι' αυτό σε παροτρύνει να κάνεις πολύ μικρά βήματα, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι θα τρομοκρατείσαι κάθε φορά που θα κάνεις ένα βήμα. Άρα το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι απλά να σκεφτείς τι σε διδάσκει εδώ (που προφανώς είναι πολύ λογικό), και μετά να σκεφτείς τι έχεις διδάξει εσύ τον εαυτό σου, και τι έχεις αφήσει τον κόσμο να σε διδάξει. Μετά συνειδητοποίησε ότι αυτό δεν βγάζει απολύτως κανένα νόημα.

Σημείωση του Επιμελητή: Τα σχόλια που ακολουθούν πάνω στον 6^ο Κανόνα δεν περιλαμβάνονται σ' αυτά τα αποσπάσματα. Συνεχίζουμε με τον 7^ο Κανόνα.

(Κ-30.Ι.12) (7) Αυτό το τελευταίο βήμα δεν είναι παρά η αναγνώριση της απουσίας εναντίωσης στο να λάβεις βοήθεια. Είναι μια δήλωση ενός ανοιχτού νου, όχι ακόμα βέβαιου, αλλά πρόθυμου να του δείξουν: Ίσως υπάρχει ένας άλλος τρόπος για να το δω αυτό. Τι μπορεί να χάσω με το να ρωτήσω; Έτσι τώρα μπορείς να κάνεις μια ερώτηση που έχει νόημα, άρα και η απάντηση θα έχει νόημα. Και δεν θα πολεμήσεις εναντίον της [της απάντησης], επειδή καταλαβαίνεις ότι εσύ είσαι που θα βοηθηθείς από αυτήν.

Ένας άλλος τρόπος να το καταλάβουμε όλο αυτό είναι, ανακαλώντας εκείνη την οντολογική στιγμή, που το εγώ μας έκανε να πιστέψουμε ότι το Άγιο Πνεύμα ήταν ένας εχθρός. Αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό να το καταλάβουμε, επειδή αυτό είναι που κινητοποιεί μια αλυσίδα από σκέψεις μέσα μας. Και η κατάληξη αυτής της διαδικασίας είναι η δημιουργία των επίσημων θρησκειών. Το εγώ κάνει το Άγιο Πνεύμα εχθρό, επειδή θεωρείται ότι εκπροσωπεί τον Θεό, ο Οποίος έχει κάνει την αμαρτία πραγματική. Πού θα ήταν η επίσημη θρησκεία χωρίς την αμαρτία; Αυτός ο Θεός, ο Οποίος προφανώς είναι ο Θεός της ιδιαιτερότητας του εγώ, έχει κάνει την αμαρτία πραγματική, και μετά μας απειλεί με τιμωρία αν δεν κάνουμε αυτό που θέλει. Έτσι ώστε ο Θεός να γίνεται τώρα αντιληπτός ως εχθρός, κι εμείς βρισκόμαστε σε αντιπαράθεση μαζί Του. Αυτή είναι η όλη ιδέα του πεδίου μάχης. Αυτό είναι πραγματικά το εγωικό σύστημα σκέψης και ο λανθασμένος νους: ένα πεδίο μάχης όπου μαχόμαστε εναντίον του Θεού — και ο Θεός είναι αποφασισμένος να μας καταστρέψει εξαιτίας της αμαρτίας μας εναντίον Του. Όλα αυτά προφανώς είναι μια επινόηση, αλλά αυτό είναι το παραμύθι του εγώ για να μας βοηθήσει να μην δίνουμε προσοχή στο Άγιο Πνεύμα, και για να μας κάνει να φοβόμαστε να παραμείνουμε

μέσα στο νου, που είναι τώρα ένα πεδίο μάχης. Είναι σαν ένα ναρκοπέδιο, όπου το εγώ λέει: «Πρόσεχε πού πατάς, γιατί αν κάνεις ένα λάθος βήμα, θα ανατιναχθείς».

Αυτό που έχει εδραιωθεί, λοιπόν, είναι ότι ο Θεός, η αλήθεια, η αγάπη, το Άγιο Πνεύμα, ο Ιησούς, η σωτηρία, η συγχώρεση— όλες αυτές οι λέξεις είναι συνώνυμες εδώ – θεωρούνται εχθροί και σε αντιπαράθεση μαζί μας. Αν διαβάσετε τους νόμους του χάους στο Κεφάλαιο 23, θα αναγνωρίσετε ότι αυτοί οι πέντε νόμοι είναι όλοι σχετικά με: την παράνοια της πίστης ότι βρισκόμαστε σε αντιπαράθεση με τον Θεό, και ότι ο Θεός (ο παράφρων Θεός που έχουμε επινοήσει) είναι σε αντιπαράθεση με μας. Και δεν υπάρχει ελπίδα. Αυτή η ίδια ιδέα υπάρχει και στο εγχειρίδιο για δασκάλους, στην Ενότητα: «Πώς Αντιμετωπίζουν οι Δάσκαλοι του Θεού τις Μαγικές Σκέψεις;» η οποία είναι μια πολύ ισχυρή και περιεκτική περιγραφή αυτής της παράνοιας. Και εκεί διαβάζουμε ότι δεν υπάρχει ελπίδα. Εκεί βρίσκεται η φράση: «Ο θάνατος σου, η ζωή μου». Δεν υπάρχει ελπίδα. Η μόνη ελπίδα που υπάρχει είναι να ξεχάσουμε – αυτή είναι η χρήση της άρνησης από το εγώ. Ολόκληρη αυτή η ιδέα είναι τόσο γεμάτη με τρόπο (ότι ο Θεός από στιγμή σε στιγμή πρόκειται να επιτεθεί ξαφνικά και να μας καταστρέψει), που ο μόνος τρόπος που μπορούμε να την αντιμετωπίσουμε είναι να τα ξεχάσουμε όλα, να τρέξουμε μακριά από το νου μας και να φτιάξουμε έναν κόσμο μέσα στον οποίο θα κρυφτούμε – και θα ελπίζουμε ανέλπιδα ότι δεν θα την σκεφτούμε ποτέ ξανά.

Το μόνο πρόβλημα είναι ότι η σκέψη απλώνεται συνεχώς. Εισβάλλει μέσα στις θρησκείες. Την βρίσκεις στην Βίβλο. Την βρίσκεις σε όλων των ειδών τα πράγματα – ακόμα και σε συστήματα που δεν έχουν θρησκευτική μορφή. Την βρίσκεις στο παραμύθι με το *Μικρό Κοτοπουλάκι* – όπου ο ουρανός θα πέσει στο κεφάλι του. Άρα η σκέψη αυτή πάντα διεισδύει. Και καθώς διεισδύει, εμείς πάντα προσπαθούμε να την απωθήσουμε ή να την διώξουμε εκλογικεύοντας την, μόνο να μην πραγματοποιηθεί για τον εαυτό μας. Με αυτό ασχολείται, λοιπόν, ο Ιησούς σε αυτά τα Μαθήματα, και γι' αυτό γνωρίζει πολύ καλά ότι κανείς δεν θα του δώσει καμία προσοχή – τουλάχιστον όχι αμέσως. Υπάρχει μια έμφυτη δυσπιστία προς αυτόν, επειδή αντιπροσωπεύει την αλήθεια και την Αγάπη του Θεού. Και το εγώ μας έχει διδάξει να μην εμπιστευόμαστε την αλήθεια του Θεού – θα μας καταστρέψει. Είμαστε το άμεσο προϊόν, η σκιά αυτού του συστήματος σκέψης. Αν το σώμα είναι η ενσωμάτωση του εγώ, και το εγώ είναι το σύστημα σκέψης που διακηρύσσει ότι έχουμε αμαρτήσει εναντίον του Θεού, ο Θεός θα μας καταστρέψει σαν τιμωρία για την αμαρτία μας, επειδή είμαστε η ενσάρκωση αυτού του συστήματος σκέψης. Τότε, μέσα στο κάθε κύτταρο της ύπαρξης μας είναι αυτή η σκέψη ότι δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τον Θεό, δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε το Άγιο Πνεύμα, δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τον Ιησού. Αν διαβάσετε και την Καινή και την Παλαιά Διαθήκη, γίνεται πολύ φανερό γιατί δεν πρέπει να εμπιστεύεσαι τον Θεό. Κάνεις μια λάθος κίνηση και είσαι τελειωμένος!

Η Καινή Διαθήκη είναι το ίδιο βάνουση όσο και η Παλαιά. Οι Χριστιανοί καυχόντουσαν ότι η δική τους ήταν η πολιτισμένη Βίβλος που μιλούσε μόνο για την αγάπη, ενώ η Παλαιά Διαθήκη μιλούσε συνέχεια για κρίση και νόμους και τίποτα άλλο. Και δεν συνειδητοποιούν ότι είναι μια συνέχιση του ίδιου βιβλίου. Είτε διαβάζεις την Βίβλο σαν Εβραίος ή σαν Χριστιανός, θα τρέμεις από τον φόβο σου.

Ξέρεις ότι αν κάνεις μια λάθος κίνηση, είσαι τελειωμένος. Τώρα γιατί γράφτηκε αυτό το βιβλίο με αυτόν τον τρόπο; Και γιατί αυτό το βιβλίο έχει τόση έντονη επίδραση στην δυτική συνειδητότητα; Γιατί λέει την αλήθεια από την άποψη του εγώ. Κι εμείς είμαστε εγωικά πλάσματα, άρα την αναγνωρίζουμε.

Τα όμοια πάντα έλκονται από τα όμοια: αυτό μας μιλά. Σε αυτό εναντιώνεται ο Ιησούς με αυτά τα Μαθήματα. Και αυτός είναι ο λόγος που είναι τόσο εύκολο να το παρερμηνεύσεις αυτό και να το αλλάξεις και να το διαστρεβλώσεις. Λέει ακριβώς το αντίθετο, όχι μόνο από αυτό που πιστεύεις, αλλά και από αυτό που νομίζεις ότι είσαι. Αυτός είναι ο λόγος που συνεχώς μιλά για την ιδέα της πίστης σου ότι αυτός είναι αντίπαλος σου. Έτσι κάποια στιγμή πρέπει να αρχίσεις να καταλαβαίνεις ότι κάτι δεν πάει καθόλου μα καθόλου καλά με τον τρόπο σκέψης σου. Επομένως αυτό που βρίσκεις σ' αυτήν την ενότητα είναι μια πολύ απλή, και πολύ ξεκάθαρη περιγραφή αυτής της διαδικασίας του να πηγαίνεις μπρος πίσω – που στην πραγματικότητα σημαίνει να εξετάζεις αυτό που πραγματικά πιστεύεις – που σημαίνει ότι πραγματικά χρειάζεται να φτάσεις στην καρδιά του συστήματος σκέψης σου, και πώς πραγματικά νομίζεις ότι γνωρίζεις ποιο είναι το καλύτερο.

Ο 7^{ος} Κανόνας είναι κάπως αβέβαιος, έτσι; *«Ίσως υπάρχει ένας άλλος τρόπος να το κοιτάξω αυτό. Τι μπορεί να χάσω ρωτώντας;»*. Δεν είναι μια ισχυρή επιβεβαίωση αυτού που θέλεις, αλλά τουλάχιστον λέει: *«Δεν μπορεί να χάσω τίποτα επειδή ήδη ξέρω ότι είμαι χαμένος. Δεν μπορεί να χάσω περισσότερα από ό,τι έχω ήδη χάσει»*.

Έτσι, τουλάχιστον τώρα αναγνωρίζεις ότι το εγώ δεν έχει δίκιο, επειδή το εγώ λέει: *«Αν ρωτήσεις, πρόκειται να χάσεις πολλά· πρόκειται να χάσεις την ζωή σου. Αν ζητήσεις την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, ή την βοήθεια του Ιησού, πρόκειται να χάσεις»*. Αυτό που εκφράζει αυτός ο κανόνας είναι η ρήξη της αφοσίωσης στο εγώ. Εκείνη την αρχική στιγμή όταν επιλέξαμε το εγώ, αυτό που κάναμε βασικά είναι ότι δώσαμε αιώνιο όρκο να μην το απαρνηθούμε ποτέ. Το εγώ έγινε φίλος μας, και βάλουμε όλα τα αυγά μας στο καλάθι του, δίνοντας όρκο να μην εμπιστευτούμε το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού ποτέ ξανά. Αυτό που λέει τώρα αυτό το εδάφιο είναι ότι σαν μέρος της διαδικασίας αυτό που δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε είναι το εγώ. Άρα εφόσον η εμπιστοσύνη μας στο εγώ δεν μας έχει αποφέρει κανένα ουσιαστικό όφελος, τι μπορούμε να χάσουμε ρωτώντας την άλλη πλευρά; Τουλάχιστον μας ανοίγει τον δρόμο σε μια άλλη δυνατότητα.

Αυτοί είναι λοιπόν οι επτά κανόνες. Η διαδικασία δεν σταματάει, αλλά ο Ιησούς το προχωράει μέχρι εδώ. Και δεν χρειάζεται να πας πιο πέρα, επειδή η πόρτα είναι ανοικτή. Θυμήσου ότι αυτό που βασικά κάνει το θαύμα είναι να αφήνει την πόρτα ανοικτή. Σε επαναφέρει στον νου σου και σου υπενθυμίζει ότι όντως έχεις μια επιλογή. Δεν κάνει την επιλογή για σένα, αλλά λέει ότι όντως έχεις μια επιλογή. Σ' αυτήν την θέση βρισκόμαστε τώρα μετά τον έβδομο κανόνα. Τουλάχιστον τώρα λέμε ότι έχουμε μια επιλογή. Δεν έχουμε κάνει την σωστή επιλογή, αλλά τουλάχιστον γνωρίζουμε ότι δεν την έχουμε κάνει. Και αυτά τα μαθήματα θα σε φέρουν μέχρι εδώ επειδή μέχρι εδώ *πρέπει* να σε φέρουν. Από την στιγμή που έχεις φθάσει μέχρι εδώ, το υπόλοιπο έπεται.